

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Kukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně M. K.,** zastoupené JUDr. Petrem Bayerem, advokátem, nám. Krále Jiřího 6, p.s. 133, Cheb, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, U Obecného domu 3, Praha,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2000, č. j. VS/2-51-699/97,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 28. 8. 2000 se žalobkyně domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu v Karlových Varech ze dne 14. 3. 2000, č. j. VV 40/97, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání osvědčení o státním občanství České republiky. Dle názoru žalobkyně byl porušen oběma rozhodnutími zákon č. 40/1993 Sb. o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky ve znění zák. č. 194/1999 Sb., dále byla porušena základní lidská práva zakotvená v Ústavě, zejména čl. 12 Ústavy, dále došlo k porušení základních lidských práv upravených v Listině základních práv a svobod, které nesmí odporovat zákony ani mezinárodní smlouvy. Daná rozhodnutí tedy považuje žalobkyně za nezákonná, neboť je jimi zkrácena na svých právech. Žalobkyně uvádí, že se narodila dne 22. 5. 1962 v Karlových Varech, tedy na území České republiky a žila zde až do okamžiku dočasného přestěhování do SRN. Žalobkyni byl vystaven cestovní pas České a Slovenské federativní republiky. Po vzniku samostatné České republiky bylo žalobkyni na její žádost v pase vyznačeno, že žalobkyně je občankou České republiky. Když však žalobkyně požádala o vystavení osvědčení o státním občanství České republiky a prokázala své občanství platným cestovním pasem, byla její žádost odmítnuta, neboť žalovaný odmítl uznat cestovní pas žalobkyně jako doklad dosvědčující státní občanství

a dospěl k závěru, že žalobkyně není státní občankou České republiky. Žalobkyně namítá že Česká republiky vydává doklady, kterými po provedeném správním řízení deklaruje vůči všem, že skutečnosti uvedené v dokladech jsou správné. Tak deklaruje občanství osvědčením o státním občanství České republiky, občanským průkazem nebo cestovním pasem. Tyto doklady jsou vydávány poté, co Česká republika dospěje k závěru, že určitá osoba splňuje podmínky zákona. Žádný jiný stát světa není povinen zkoumat české zákony a přezkoumávat, zda řádně vydané doklady odpovídají zákonům, či zda jde o omyl úředníka. Musí tedy být důvěra v doklady vydané Českou republikou. Taktéž občan domovského státu musí mít důvěru v to, že je garantováno, že skutečnosti vykazované dokladem státu jsou pravdivé. Dle názoru žalobkyně nejsou podstatné důvody, dle kterých dle žalovaného žalobkyně nenabyla občanství České republiky. Podstatná je skutečnost, že žalobkyni byl v řádném správním řízení vystaven doklad o státním občanství České republiky, žalobkyně se jím řádně vykazovala, státy, kterým byl doklad předložen, jej uznávaly, a proto omyl, který nezpůsobila, a který spočíval v nesprávném úředním postupu či v nesprávném právním výkladu normy úředníka České republik, nemůže být důvodem pro to, aby byla státního občanství zbavena. Je třeba říci, že žalobkyně se cítí být občankou České republiky, chce jí být, zde se narodila a po přechodném pobytu v zahraničí hodlá opět žít na území České republiky. Žalobkyně uvádí, že pokud by nedošlo k řádnému vyznačení státního občanství do cestovního pasu, mohla by ve lhůtě podle § 18 zák. č. 40/1993 Sb. podat žádost o občanství České republiky. Takový postup však nepřicházel v úvahu, když Česká republika prostřednictvím svého úředníka sama uznala, že žalobkyně občankou České republiky je. Žalovaný hovoří o vadnosti vydání přelepky deklarující občanství, nezabývá se však tou skutečností, že tento omyl fakticky znemožnil žalobkyni uplatňovat její práva. Vada musí být posuzována k tíži České republiky, jejíž úkolem je vydávání dokladů deklarující určitý právní stav. Stanovisko v napadeném rozhodnutí by v podstatě znamenalo, že žádný stát by nemohl důvěřovat pasům České republiky, pokud např. nebudou mít další doplňující úřední doklad, že tento doklad nebyl vydán omylem. Tento důsledek je zcela logicky nepřijatelný, proto jestliže byť omylem svého úředníka Česká republika v řádném řízení vydá cestovní pas a v něm deklaruje státní občanství, musí jít o již neměnný fakt, jinak by bylo důsledkem protiprávní zbavení státního občanství, což Ústava a Listina základních práv a svobod nepřipouští. Žalobkyně zde odkazuje na nález Ústavního soudu, dle kterého Česká republika nemůže odejmout občanství.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2001 uvedl, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí orgánu prvého stupně a správního řízení, které mu předcházelo, zjistil, že žalobkyně nabyla narozením československé státní občanství. K 1. 1. 1969 nabyla státní občanství Slovenské socialistické republiky, a to podle § 5 zákona SNR č. 206/1968 Zb. V době od 1. 1. 1969 do 31. 12. 1969 byli rodiče žadatelky hlášeni k trvalému pobytu v Ostrově, okres Karlovy Vary a v této době nezvolili podle zák. č. 39/1969 Sb. pro sebe ani pro žalobkyni státní občanství České socialistické republiky. V rámci řízení bylo rovněž zjištěno, že žadatelka si jakožto slovenská státní občanka nezvolila státní občanství České republiky ani ve lhůtě do 30. 6. 1994 podle zák. č. 40/1993 Sb. Ve státoobčanské evidenci orgánu prvního stupně i žalovaného bylo ověřeno, že státní občanství nenabyla žalobkyně ani udělením. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobkyně nikdy státní občanství České republiky nenabyla. Žalovaný dále uvádí, že cestovní pas je podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb., dokladem, kterým se prokazuje státní občanství České republiky, přičemž má deklaratorní charakter, na rozdíl od konstitučního aktu, který zakládá, mění nebo ruší právní vztahy. Ani skutečnost, že žalobkyni bylo do jejího cestovního pasu ČSFR zcela neoprávněně vyznačeno české občanství, nemění nic na skutečnosti, že žalobkyně nikdy nenabyla české státní občanství. Žalobkyně má však možnost uplatnit nárok na případnou náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem. Žalovaný však zdůrazňuje, že nesprávný úřední

postup jistě není důvodem pro zbavení státního občanství, žalobkyně státní občanství nikdy nenabyla, tudíž ho nemohla ani pozbýt. Postup správního orgánu prvního i druhého stupně, kdy nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o vydání osvědčení o státním občanství České republiky nelze považovat za zbavení či odnětí státního občanství České republiky. Tento postup proto není v rozporu s čl. 12 odst. 2 Ústavy české republiky. K námitce žalobkyně týkající se možného posuzování její žádosti o vyznačení státního občanství v jejím cestovním dokladu za prohlášení o volbě státního občanství České republiky podle § 18 zákona č. 40/1993 Sb. žalovaný uvádí, že v každém případě došlo k pochybení orgánu, který státní občanství České republiky do platného cestovního dokladu žalobkyně vyznačil. Orgánem příslušným k přijetí prohlášení o volbě státního občanství byl příslušný okresní úřad, v cizině zastupitelský úřad České republiky, přičemž prohlášení bylo možné provést ve lhůtě do 30. 6. 1994. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že k provedení volby podle příslušného zákonného ustavení nedošlo. Hypoteticky však nelze vyloučit možnost učinění prohlášení o volbě státního občanství České republiky podle citovaného ustanovení, pokud by příslušný orgán před vyznačením republikového státního občanství do cestovního pasu ČSFR žalobkyně řádně zjistil, že žalobkyně není státní občankou České republiky.

V replice ze dne 26. 10. 2001 žalobkyně uvádí, že žalovaný se ve svém vyjádření vůbec nezabýval základní námitkou, spočívající v tom, že po dobu platnosti cestovního pasu všechny státy světa uznávaly její cestovní pas jako platný, tedy uznávaly, že žalobkyně je občankou České republiky a stejnou skutečnost uznávala i Česká republika. Nelze připustit, že doklady, např. pasy nebo občanské průkazy jsou v podstatě bezcennými doklady, kterými sice lze něco prokázat, ale nemusí to platit, pokud se úředník spletl. Co se týče vyjádření žalovaného, že by se žalobkyně mohla domáhat případné náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem, žalobkyně uvádí, že v jejím případě se nejedná o náhradu majetkové škody, ale žalobkyně se domáhá vystavení osvědčení o státním občanství. Jde tedy o odpovědnost České republiky za to, že zmařila možnost uplatnění občanství, ač stát deklaroval, že je žalobkyně občankou České republiky. Žalobkyně má za to, že v daném případě by nemělo být přistupováno k výkladu právních norem ryze formálně, jak činí žalovaný, nýbrž provést výklad právních norem jejich obsahově materiálnímu smyslu. Žalovaná připomíná , že ji stát dostal do situace, kdy tato žije na území jiného státu, nemůže se prokazovat platným cestovním dokladem, nemůže navštěvovat své příbuzné v České republice, neboť nemá platný cestovní pas pro překročení hranice. Situaci, který žalovaný vytvořil, žádným způsobem neřeší ve prospěch občana a ani se nesnaží najít řešení, kterém by občanovi pomohl v jeho tíživé situaci. Stejné stanovisko zastává žalobkyně i ve svých podáních Nejvyššímu správnímu soudu ze dne 24. 2. 2003 a ze dne 1. 9. 2003.

Dne 8. 2. 20002 žalobkyně zaslala soudu kopii sdělení Úřadu pro ochranu osobních údajů publikované ve Věstníku Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 31. 1. 2002, částka 13, ve které se uvádí, že k prokázání státního občanství České republiky plně postačuje předložení občanského průkazu nebo cestovního pasu a není nutné předkládat zvláštní osvědčení o státním občanství. Současně žalobkyně připojila své stanovisko, že žalovaný nebyl oprávněn odmítnout jí vystavit požadované osvědčení o státním občanství, pokud předložila cestovní pas, jehož platnost není žalovaný oprávněn přezkoumávat, pokud jej sám vystavil.

Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplývají následující podstatné skutečnosti:

Dne 15. 1. 1997 podala žalobkyně prostřednictvím Generálního konzulátu České republiky v Mnichově žádost o zjištění státního občanství České Republiky a vystavení osvědčení o státním občanství České republiky. Rozhodnutím ze dne 18. 2. 1997 č. j. VV 40/97 Okresní úřad v Karlových Varech žádost žalobkyně zamítnul. O odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodoval žalovaný, který rozhodnutím ze dne 16. 5. 1997 č. j. II/s-OSOM/51/699/97 napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 29. 12. 1999 č. j. 6A 54/97-31 rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 1997 č. j. II/s-OSOM/51/699/97 i rozhodnutí Okresního úřadu Karlovy Vary ze dne 18. 2. 1997 č. j. VV 40/97 zrušil a vrátil k novému projednání s tím, že je třeba doplnit dokazování tak, aby bylo zřejmé, kde byl v době od 1. 1. 1969 do 31. 12. 1969 pobyt rodičů žalobkyně a zda u takto místně příslušného úřadu pověřeného vedením matrik nebylo učiněno prohlášení o volbě státního občanství a podle možností a okolností k těmto otázkám vyslechnout rodiče žalobkyně. Okresní úřad Karlovy Vary v tomto směru dokazování doplnil a rozhodnutím ze dne 14. 3. 2000 č. j. VV40/97 žádost žalobkyně ze dne 15. 1. 1997 o vydání osvědčení o státním občanství České republiky opět zamítnul s odůvodněním, že z matričních dokladů žalobkyně je zřejmé, že nabyla dle zák. č. 194/1949 Sb., o nabývání a pozbývání československého státního občanství narozením československé státní občanství. Po vzniku československé federace k 1. 1. 1969 vstoupil v platnost zákon č. 39/1969 Sb. o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky. Dle § 5 tohoto zákona získaly státní občanství České republiky děti mladší 15 let, pokud byli jejich rodiče státními občany České republiky podle § 2 (narodili se na území České republiky) nebo podle § 3 (provedli volbu státního občanství České republiky). Z matričních dokladů žalobkyně však vyplývá, že její rodiče se nenarodili na území české republiky, ani neprovedli v období 1. 1. 1969 až 31. 12. 1969 volbu státního občanství pro sebe ani pro svou nezletilou dceru M. To bylo potvrzeno i prohlášením manželů K. Šetřením bylo dále zjištěno, že žalobkyně neprovedla volbu státního občanství České republiky ve smyslu ust. § 18 zák. č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 24. 3. 2000 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2000 č. j. VS/2-51/699/97 zamítnul a potvrdil napadené rozhodnutí Okresního úřadu Karlovy Vary ze dne 14. 3. 2000 č. j. VV 40/97 s odůvodněním, že z předloženého spisového materiálu a spisové dokumentace žalovaného je zřejmé, že žalobkyně nabyla narozením československé státní občanství, k 1. 1. 1969 pak nabyla slovenské státní občanství v souladu s § 5 zák. SNR č. 206/1968 Zb. Státní občanství České republiky žalobkyně nenabyla volbou, a to ani ve lhůtě do 31. 12. 1969 podle zák. č. 39/1969 Sb., ani ve lhůtě do 30. 6. 1994 podle zák. č. 40/1993 Sb., a nenabyla občanství ani udělením. Vystavení cestovního dokladu nebo vyznačení státního občanství v cestovním dokladu nelze v žádném případě považovat za prohlášení podle § 18 cit. zákona, neboť přihlašovatel podle § 18 odst. 2 cit. zák. musel prokázat splnění zákonem požadovaných podmínek, a aby bylo možné prohlášení o státním občanství přijmout, musel přihlašovatel mimo jiné předložit doklad o propuštění ze státního svazku Slovenské republiky. Vystavení cestovního pasu má pouze deklaratorní charakter, je-li vydán osobě, která není státním občanem, jedná se o vadný úkon, který nemůže mít konstitutivní účinky. Vyznačení státního občanství České republiky do státního pasu žalobkyně tedy nemohlo zhojit skutečnost, že žalobkyně nikdy státní občanství České republiky nenabyla.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), postoupena

Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti žaloby. Konstatoval, že žaloba je podána včas (napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2000 č. j. VS/2-51/699/97 bylo žalobkyni doručeno dne 14. 8. 2000, žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 29. 8. 2000), jde o rozhodnutí, proti němuž je žaloba přípustná. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně výslovně souhlasila s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, a žalovaný se k výzvě soudu k tomuto postupu nevyjádřil, soud rozhodl o věci samé ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí a došel k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 20 odst. 1 písm. b) zák. č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, se státní občanství prokazuje mimo jiné cestovním dokladem. Dle § 2 zák. č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech je cestovní doklad veřejná listina opravňující občana k překračování státních hranic České republiky přes hraniční přechod, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázána. Cestovním dokladem občan prokazuje své jméno, příjmení, rodné číslo, podobu, státní občanství České republiky a další údaje zapsané v cestovním dokladu podle tohoto zákona. Dle § 134 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Nejvyšší správní soud má za to, že je správný závěr správního orgánu prvního stupně i žalovaného, že byl v dané věci prokázán opak.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 194/1949 Sb., o nabývání a pozbývání československého státního občanství, dítě, které se narodí na území Československé republiky a jehož otec nebo matka je občanem, nabývá narozením státního občanství. Žalobkyně se podle rodného listu narodila dne 2. 5. 1962 v Ostrově, okres Karlovy Vary (tedy na území Československé republiky) a protože oba její rodiče byli občany Československé republiky, nabyla žalobkyně narozením občanství Československé republiky.

Podle čl. 1 odst. 4 ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci, Československou socialistickou republiku tvoří Česká socialistická republika a Slovenská socialistická republika. Podle čl. 5 odst. 1 ústavního zákona státní občan každé z obou republik je zároveň státním občanem Československé socialistické republiky. Zásady nabývání a pozbývání státního občanství republik měl pak stanovit zákon Federálního shromáždění (čl. 5 odst. 3 ústavního zákona; šlo tedy o úpravu v působnosti federace).

Tento federální zákon byl také vydán: podle § 3 odst. 1 zákona č. 165/1968 Sb., o zásadách nabývání a pozbývání státního občanství, československý státní občan je k počátku účinnosti tohoto zákona státním občanem té republiky, na jejímž území se narodil. Podle § 4 uvedeného zákona státní občan republiky si mohl zvolit státní občanství druhé republiky než té, jejíž státní občanství mu příslušelo podle § 3 odst. 1 a 2. Učinil tak prohlášením nejpozději do 31. prosince 1969. Pokud jde o děti mladší 15 let (což se týká žalobkyně), ty podle speciálního ustanovení (§ 5, věta prvá, uvedeného zákona) sledovaly státní občanství rodičů, jestliže se rodiče stali státními občany téže republiky podle § 3 nebo § 4.

Podle těchto zákonných zásad pak byl přijat jednak zákon SNR č. 206/1968 Sb., o nadobudaní a strate štátneho občianstva Slovenskej socialistickej republiky, a zákon ČNR č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky (s poněkud pozdější účinností).

Z rodného listu žalobkyně vyplývá, že oba její rodiče se narodili na území Slovenské republiky; stali se proto podle federálního zákona č. 165/1968 Sb. a shodně podle zákona SNR č. 206/1968 Sb. občany Slovenské socialistické republiky. Žalobkyně byla v době účinnosti uvedených zákonů mladší 15 let, proto sledovala slovenské státní občanství svých rodičů.

Rodiče žalobkyně se sice na základě místa svého narození stali občany Slovenské socialistické republiky, mohli si však zvolit státní občanství České socialistické republiky prohlášením učiněným nejpozději do 31. 12. 1969. Ve správním řízení (doplněné dle právního názoru vysloveném v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 1999 č. j. 6A 54/97-31) bylo prokázáno, že rodiče žalobkyně pan O. O. a paní M. O. dle svého vlastního prohlášení nejsou a ani v minulosti nebyli státními občany České republiky, a ani nezvolili české státní občanství pro svou dceru, tedy žalobkyni. Dále rodiče žalobkyně shodně prohlásili, že v období od 1. 8. 1953 do 21. 12. 1982 žili v O., Česká republika.

Šetřením správního orgánu prvního stupně bylo dále zjištěno, že žalobkyně neprovedla volbu státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 18 zák. č. 40/1993 Sb. ani před Okresním úřadem v Karlových Varech, ani před žádným ze zastupitelských úřadů České republiky na území Spolkové republiky Německo. Žalobkyně není vedena ani v evidenci osob, kterým bylo československé státní občanství uděleno podle § 7 zákona č. 40/1963 Sb.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkyně nikdy nenabyla české státní občanství, proto nelze v dané věci použít ustanovení § 18 odst. 2 zák. č. 194/1999 Sb., dle kterého státní občan České republiky, který měl k 31. prosinci 1992 státní občanství České a Slovenské Federativní Republiky, nepozbyde nabytím státního občanství Slovenské republiky státní občanství České republiky.

Žalobkyně sama výše uvedené nepopírá, staví svou žalobu na stanovisku, že není podstatné, z jakých důvodů dle názoru správního orgánu nenabyla státní občanství České republiky, ale podstatné je, že jí byl v řádném správní řízení vydán doklad o státním občanství České republiky, tj. cestovní pas, žalobkyně se tímto dokladem vykazovala, státy, kterým jej předložila, ho uznávaly a proto omyl, který žalobkyně nezpůsobila a který spočívá v nesprávném úředním postupu či v nesprávném právním výkladu normy úředníkem, nemůže být důvodem pro to, aby byla občanství zbavena. Zde musí Nejvyšší správní soud opět odkázat na ust. § 134 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle něhož listiny vydané státními orgány v mezích jejich pravomoci prokazují pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno, není-li prokázán opak. Nelze tedy přijmout stanovisko žalobkyně, že jestliže byť omylem svého úředníka Česká republika v řádném řízení vydá cestovní pas a v něm deklaruje státní občanství, musí jít již o neměnný fakt, neboť jinak nastane důsledek znamenající protiprávní zbavení občanství, což Ústava a Listina základních práv a svobod nepřipouští. V dané věci bylo prokázáno, že žalobkyně nenabyla státního občanství České republiky, a skutečnost, že jí bylo státní občanství České republiky do cestovního dokladu vyznačeno, na této skutečnosti nic nemůže nic změnit, neboť vyznačení státního občanství

do cestovního dokladu má pouze deklaratorní charakter. To platí i pro námitku žalobkyně vyjádřenou ve stanovisku ze dne 8. 2. 2002, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat platnost či neplatnost cestovního pasu, pokud jej sám vydal. Také sdělení Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 7/2001, které žalobkyně k tomuto svému stanovisku připojila, a ve kterém se uvádí, že k prokázání státního občanství České republiky plně postačuje předložení občanského průkazu nebo cestovního pasu a není nutné předkládat zvláštní osvědčení o státním občanství, nemění nic na tom, že žalobkyni nemůže být vydáno osvědčení o státním občanství České republiky, pokud je v řízení spolehlivě prokázáno, že toto občanství nenabyla, a to i přesto, že jí bylo státní občanství České republiky do cestovního dokladu vyznačeno. Opět je třeba poukázat na vyvratitelnou domněnku pravdivosti údajů uvedených ve veřejných listinách.

Závažnou se jeví námitka žalobkyně, že pokud by nedošlo k vyznačení českého státního občanství do cestovního pasu žalobkyně, mohla by ve lhůtě podle § 18 zák. č. 40/1993 Sb. dále podat žádost o státní občanství České republiky, a že dle názoru žalobkyně takovýto postup již nepřicházel v úvahu, když Česká republika prostřednictvím svého úředníka sama uznala, že žalobkyně je občankou České republiky. Z právního hlediska sice žalobkyni nic nebránilo v tom, aby v zákonné lhůtě učinila prohlášení o nabytí státního občanství České republiky, je však pochopitelné, že pokud bylo žalobkyni státní občanství České republiky vyznačeno do cestovního dokladu, prohlášení o nabytí státního občanství České republiky neučinila. Žalobkyně tak byla bez vlastní viny uvedena v omyl správním orgánem, který jí státní občanství České republiky do cestovního dokladu vystavil. Vzhledem ke skutečnosti, že vystavení státního občanství České republiky do cestovního dokladu není zákonnou překážkou, pro kterou by nebylo možné učinit současně prohlášení o nabytí státního občanství České republiky, nelze skutečnost, že žalobkyně takové prohlášení neučinila, dodatečně zhojit. Je na žalobkyni, aby opětovně zvážila možnost případného odškodnění podle zákona č. 82/1998 Sb.

Nejvyšší správní soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítnul.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobkyně neměla v řízení úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nepožadoval, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu